

obchod. Na splátkový obchod jest použití zákona ze dne 27. dubna 1896, čís. 70 ř. zák., který v § 6 zní, že sudiště smlouvy pro splátkové obchody neplatí, když kupitel má v tuzemsku své bydliště, a že k nepřislušnosti soudu jest přihlížeti z úřadu až do exekučního prodeje. Prvý soud návrh zamítl, ježto ustanovení § 80 čís. 1 a 4 ex. ř. neplatí pro rozsudky vydané v Rakousku. (Vládní nařízení ze dne 19. března 1919, čís. 145 sb. z. a n.). Rekursní soud spatřuje však v návrhu důvod zastavení svého druhu ve smyslu § 39 čís. 1 ex. ř., neboť exekucí by bylo umožněno obcházení splátkového zákona. Kdyby se rekursní soud postavil na stanovisko prvního soudu, vedlo by to k důsledkům, že cizinec by byl lépe chráněn než tuzemec, nebo cizinec by mohl splátkový obchod v cizozemsku zažalovati, rozsudek vymoci a na základě tohoto rozsudku by se musela v tuzemsku vykonati exekuce, kterou by tuzemec nikdy vésti nemohl. Tento názor se přiči ustanovení § 33 obč. zák a proto jest stanovisko stěžovatele správné a bylo stížnosti vyhověti. (Glaser-Unger, rozhodnutí čís. 2910).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs má pravdu v tom, že tu § 39 čís. 1 ex. ř. pro nedostatek jeho předpokladů nelze použiti. Avšak nejde tu ani, jak míní dovolací rekurs, o použití § 79 a násl. ex. ř. a nař. ze dne 19. března 1919, čís. 145 sb. z. a n. Jde tu jen o použití předpisu § 6 zákona ze dne 27. dubna 1896, čís. 70 ř. zák. o splátkových obchodech. Ten zůstal i exekučním řádem i oním nařízením nedotčen. Ukládá soudům, by k příslušnosti jím upravené hleděly z úřední povinnosti až do výkonu exekučního prodeje, a platí bez výhrady, necht' jde o povolení nebo výkon exekuce podle zdejších exekučních titulů neb exekuce podle exekučních titulů cizích, u nichž jinak jest šetřiti při povolení neb výkonu exekuce předpisů § 79 a násl. ex. ř. a zmíněného již nařízení. Nemá proto dobrovolné podrobení se žalovaného, jenž má bydliště v obvodu platnosti splátkového zákona, pod smluvený soud podle § 6 spl. zák. před zdejšími soudy závazné moci, nebyla-li nepřislušnost smluveného soudu odstraněna tím, že se žalovaný, ač soudcem poučen, dal do projednávání. Že povinný tak učinil, netvrdí ani vymáhající věřitel. Každý jiný způsob odstranění nepřislušnosti smluveného soudu zákon podle svého znění vylučuje (srov. slova »jen tím«), neodstraňuje ji tudíž ani ujednání, jímž se žalovaný podrobil cizímu — tu rakouskému — právu. Přiči se proto výkon exekuce, jež byla povolena podle exekučního titulu vydaného soudem podle § 6 splátk. zák. nepřislušným, předpisu tohoto zákona a právem jež tudíž rekursní soud odepřel.

Čís. 8326.

Zemře-li dlužník po vzniku exekučního titulu, ale dříve, než byla povolena exekuce, může vymáhající věřitel, aniž by vyčkával dědickou

příhlášku, podati exekuční návrh proti opatrovníku pozůstalosti a, není-li zřízen, žádati za zřízení dočasného zástupce pozůstalosti buď u soudu pozůstalostního neb u soudu povolujícího exekuci. Došlo-li již k právnímu nástupnictví universální sukcesí po zůstaviteli dlužníku, může vymáhající věřitel vésti exekuci, předlože listiny veřejné nebo veřejně ověřené (§ 9 ex. ř.) o tomto právním nástupnictví.

(Rozh. ze dne 22. září 1928, R I 677/28.)

Návrh vymáhajícího věřitele, by byl zřízen dočasný zástupce pozůstalosti dlužníka, proti němuž byla vedena exekuce na movitost, s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, r e k u r s n í s o u d návrhu vyhověl. D ů v o d y: Soud první stolice odůvodňuje své zamítavé usnesení poukazem na to, že exekuce byla povolena po úmrtí povinné strany, takže tu není podmínky § 34 ex. ř. Toto ustanovení upravuje výkon exekuce, zemřel-li dlužník po povolení exekuce. Tu lze, byla-li podána dědická přihláška nebo byl-li zřízen opatrovník pozůstalosti, exekuci vykonati nebo v ní pokračovati přímo na pozůstalé jmění bez nového povolení exekuce. Jinak, nebyla-li dědická přihláška podána nebo nebyl-li pozůstalosti zřízen opatrovník, musí vymáhající věřitel navrhnouti zřízení dočasného zástupce pozůstalosti. V případě, že dlužník zemře po vzniku exekučního titulu před povolením exekuce, může vymáhající věřitel, aniž by vyčkával podání dědické přihlášky, podati exekuční návrh proti opatrovníku pozůstalosti a, není-li zřízen, žádati za zřízení dočasného zástupce pozůstalosti buď u soudu pozůstalostního neb u soudu exekuci povolujícího. Došlo-li již k právnímu nástupnictví universální sukcesí po zůstaviteli dlužníku, může vymáhající strana a to jediné v tomto posledním případě vésti exekuci, předložit listiny veřejné neb veřejně ověřené po rozumu § 9 ex. ř. o tomto právním nástupnictví. V projednávaném případě byla exekuce povolena usnesením ze dne 11. ledna 1928. Z výkonu exekuce sešlo, ježto se zjistilo, že dlužník již dne 26. července 1927 zemřel. Nebyl proto správným postup soudu prvního, jenž návrh vymáhající strany na zřízení dočasného zástupce pozůstalosti dlužníka zamítl, ježto se v den návrhu k dlužníkově pozůstalosti nikdo za dědice nepřihlásil. Bylo proto stížnosti do zamítavého usnesení soudu první stolice vyhověti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu, poukázav k důvodům napadeného usnesení.

Čís. 8327.

Osmihodinná pracovní doba (zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.).

Prodlužoval-li zaměstnavatel svémocně osmihodinovou dobu pracovní, ručí zaměstnancům podle předpisů občanského zákona za škodu, která by jim tím vzešla. Odměnu šoféra za práci přes čas lze paušalo-